

[Dagmar Mørk Jensen]

dere, end der er egentlig syge. Her er det, jeg ikke rigtig kan lide at tale nedladende om duplikatorplanet. Det hænger sammen med, at netop over for unge, hvor den væsentligste indsats skal sættes ind, skal man vide, at man skal bruge jævne, almindelige danske udtryk og ord, ikke fremmedord og omskrivninger. De unge bruger nu engang ofte barskere ord, end vi andre har været vant til. Men til trods for det er de mere blufærdige, end selv forældrene forestiller sig.

Det er den udfordring, der ligger i at kunne balancere mellem de to ting, som både forældre og seksualundervisere i skolerne simpelt hen skal klare. Hidtil har man dukket sig lidt og regnet med, at det ordnede sig. Men risikoen er blevet for stor nu, og det drejer sig ikke så meget om den tekniske undervisning; derimod er der tale om følelser og som sagt ikke mindst om ansvar for eget og for andres liv. Det er det, der gør opgaven så svær, men løses skal den.

Der er et andet område, som jeg føler trang til at nævne her, og det er oplysningen af læger, af sundhedspersonale i det hele taget og af politifolk og andre, der ifølge deres erhverv kommer i berøring med smittede, tilmed ofte med den kategori, der er desperat. For at de skal kunne klare den belastning, og det skal de jo, må de i hvert fald kunne fordrø, at de oplysninger, de får f.eks. fra Sundhedsstyrelsen, er absolut mur- og nagelfaste. De må kunne få at vide, hvad man faktisk ved, og hvad man tror, og med hvor stor sandsynlighed man tror det. Det hjælper ikke på trygheden, når forskellige myndigheder begynder at argumentere mod hinanden.

Vi er enige om at det er en lykke, at vi i Danmark har kunnet fastholde frivillighedsbegrebet også på AIDS-området. For at det kan sikres, og det skal det, må man også tage de nævnte gruppers bekymringer alvorligt. Det er klart, at vi ikke kan leve med, at folk testes uden eget samtykke og egen viden, men det kræver altså stor åbenhed fra sundhedsmyndighedernes side, ikke mindst fra forskernes. Vi mener altså, at de står over for et uløst problem, og det problem må kunne løses tilfredsstillende, men jeg vil ikke på nogen måde anbefale den fremgangsmåde, som justitsministeren omtaler i sit svar nr. 18 G og 18 H til kommunaludvalget.

Jeg vil slutte mig til dem der, når de omtalte narkotikabehandlingen, siger, at man alvorligt må overveje metadon i den forbindelse.

Til slut vil jeg sige, at det er klart, at AIDS vil kræve ressourcer, og det må nøje afvejes, hvor vi kan gøre mest gavn med de midler, vi kan skaffe frem, det gælder både specialister og penge. Men som tidligere fremhævet kunne vi forestille os, at det felt, hvor vi som danskere bedst kan gøre os gældende, for det er jo en international opgave, er ved den menneskelige omsorg, med vore erfaringer i humanitært arbejde i videste forstand og naturligvis underbygget med den bedst tænkelige videnskabelige baggrund. Kort sagt det, der skal til, er støtte til at klare den angst, der er uafvendelig hos såvel syge som raske smittebærere, og ikke mindst åbenhed over for unge, der heller ikke må afskrækkes fra at få et godt seksualliv. Vi kan ikke i dag sige noget om, hvad der er nødvendigt, men vi er klar over, og det er uden for enhver diskussion, at AIDS vil koste penge, og det vil det også gøre i 1987.

Birgith Mogensen (CD):

Allerførst vil jeg sige undskyld til fru Pia Kjærsgaard. Jeg beklager, at vi i CD ikke har været opmærksom på, at Fremskridtspartiet ikke er blevet kontaktet og spurgt, om de ville være medforespørgere til denne AIDS-forespørgsel i dag. Den samme undskyldning gælder fra Det Konservative Folkeparti.

AIDS er den største trussel mod den globale sundhed. Mere end 10 millioner personer af begge køn er smittet med AIDS. Ca. 200.000 er døde, og ca. 400.000 er AIDS-syge.

På Europaplan anslås, at ca. 400.000 har AIDS om fire år. I Danmark er 78 døde af AIDS, og ca. 90 personer er konstateret syge af denne frygtelige epidemisygdom. Det anslås, at ca. 15.000 er smittet med HIV-virus, men tallet kan være dobbelt så stort. Vi ved det ikke.

Desværre indtager Danmark andenpladsen i Europa, indbyggertal taget i betragtning. Der er ingen tvivl om, at vort opreklamerede seksuelle frisyne er årsag til nævnte triste andenplads.

Men jeg skal skynde mig at sige, at danskerne er så oplyst et folk, at vi med sikker-